

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Dvořáka a soudců Mgr. Ondřeje Bartoše a Mgr. et Mgr. Jaroslava Vávry v právní věci

žalobkyně: [redacted], IČ [redacted]
sídlem [redacted], [redacted]
zastoupená [redacted]. I. [redacted] P. [redacted], advokátkou
sídlem [redacted], [redacted]

proti
žalovanému: [redacted], IČ [redacted]
sídlem [redacted], [redacted]

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 2. 2021, č. j. [redacted]
[redacted]

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá nárok na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně napadla žalobou podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) v záhlaví specifikované rozhodnutí, kterým žalovaný změnil, pouze co do formulace výroku, rozhodnutí Celního úřadu pro [redacted] kraj (dále jen „celní úřad“), č. [redacted], č. j. [redacted], ze dne 30. 1. 2020 (dále jen „platební výměr“). Celní úřad platebním výměrem žalobkyni vyměřil dovozní clo ve výši 417 732 Kč, a to podle ust.

Shodu s prvopisem potvrzuje [redacted].

§ 3 odst. 1 a § 21 odst. 1 zákona č. 242/2016 Sb., celní zákon, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**celní zákon**“), § 143 odst. 1 a 2 zákona č. 280/2009 sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**daňový řád**“), ust. čl. 56 odst. 1, čl. 77 odst. 1 písm. a), odst. 2 a 3 věta první, čl. 85 odst. 1, čl. 102 odst. 3, č. 104 odst. 1 a čl. 105 odst. 4 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 952/2013 ze dne 9. října 2013, kterým se stanoví celní kodex Unie (dále jen „**celní kodex**“), čl. 32 a přílohy 22-01 nařízení Komise v přenesené pravomoci (EU) 2015/2446 ze dne 28. července 2015, kterým se doplňuje nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 952/2013, pokud jde o podrobná pravidla k některým ustanovením celního kodexu Unie, čl. 1 odst. 1 a 2 prováděcího nařízení Komise (EU) 2018/330, kterým se ukládá konečné antidumpingové clo na dovoz některých bezešvých trubek a dutých profilů z nerezavějící oceli pocházejících z Čínské lidové republiky na základě přezkumu před pozbytím platnosti podle čl. 11 odst. 2 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/1036 (dále jen „**nařízení o antidumpingovém clu**“), a to s přihlédnutím k nařízení Rady (EHS) č. 2658/87 ze dne 23. července 1987, o celní a statistické nomenklatuře a o společném celním sazebníku, ve znění prováděcího nařízení Komise (EU) č. 2017/1925, kterým se mění příloha I Nařízení Rady (EHS) č. 2658/87 o celní a statistické nomenklatuře a o společném celním sazebníku, když jako důkazní prostředek použil celní úřad zejména závěrečnou zprávu Evropského úřadu pro boj proti podvodům (dále jen „**OLAF**“) č. [REDAKCE] ze dne 4. 7. 2019. Závěrečná zpráva rekapitulovala vyšetřování OLAF ohledně podezření z obcházení antidumpingových cel uložených na dovoz určitých bezešvých trub a trubek z Indie, údajně indického původu, ve skutečnosti však čínského původu.

II. Shrnutí argumentace obsažené v žalobě

2. Žalobkyně se žalobou domáhala zrušení napadeného rozhodnutí. Namítala, že postupem celních orgánů nebyly dodrženy zásady právní jistoty a legitimního očekávání.
3. Žalobkyně tvrdila, že za rozhodnou právní úpravu, podle níž se stanoví povinnost dovozce zaplatit clo, se má považovat ta úprava, která byla platná v den podání příslušného celního prohlášení celnímu úřadu. K tomu došlo dne 28. 6. 2018. V tuto dobu bylo ve vztahu k výrobkům totožným s dovezeným zbožím žalobkyně platné Prováděcí nařízení Komise (EU) 2017/2093 (dále jen „**nařízení Komise 2093**“), ze kterého vyplývalo, že na výrobky s původem v Indii antidumpingové clo rozšířeno není. Žalobkyně si je sice vědoma skutečnosti, že riziko dodatečného výběru cla jde obecně k tíži dovozců, kdy také dle soudní judikatury platí, jestliže jsou následně, tj. poté, co dovozce objedná zboží od dodavatele (vývozce), rozkryty nekalé praktiky těchto dodavatelů (vývozců), clo je povinen doplatit dovozce, má však za to, že tento postup nelze aplikovat na daný případ. Předmětný obchod byl totiž učiněn v době, kdy zboží a jeho indický dodavatel byli prověřeni Komisí se závěrem, že na toto zboží clo rozšířeno není. Žalobkyně tak v souvislosti s uvedeným nařízením byla v dobré víře, že se jedná o zboží indického původu a měla legitimní důvod být přesvědčena, že toto zboží od indického dodavatele může dovézt bez celního zatížení.
4. Žalobkyně proto považuje rozhodnutí žalovaného o vyměření cla za nezákonné, neboť clo doměřil na základě závěrečné zprávy OLAF, která je v rozporu se závěry nařízení Komise 2093.
5. Žalobkyně dále nesouhlasila se závěrem žalovaného ohledně technické stránky věci, tj. posouzení charakteru čínských meziproduktů, procesu zpracování a indického hotového výrobku. Ze závěrů znaleckého posudku zpracovaného pro OLAF, z nějž pak vycházel i žalovaný, vyplývá, že polotovary od čínských výrobců nejsou duté profily, ale hotové trubky, a jejich zpracování v Indii není dostatečné pro získání indického původu zboží. Žalobkyně však poukazovala na nařízení Komise 2093, které hovoří o „dutých profilech“, jejichž přepracování celní předpisy výslovně připouští k získání indického původu, a namítala, že pokud by se jednalo o chybnou terminologii

a překlad (správně by mělo být „trubky“), jak tvrdí žalovaný, neměla by ji ani tato skutečnost jít k tíži.

III. Shrnutí vyjádření žalovaného

6. Žalovaný s podanou žalobou nesouhlasil. Měl za to, že napadené rozhodnutí je v souladu s právními předpisy, je přezkoumatelné a jasným a srozumitelným způsobem odůvodněné, proto navrhl zamítnutí žaloby. Vyjádřil se k jednotlivým žalobním námitkám.
7. Žalovaný předně konstatoval, že doměření antidumpingového cla není formou trestu či sankce za provinění žalobkyně. Doměřené clo bylo dlužné od počátku, tj. ode dne přijetí celního prohlášení dne 28. 6. 2018 a přímo ze zákona (č. 77 celního kodexu).
8. Žalovaný popsal rozdíl mezi provedeným šetřením a závěrem Komise na straně jedné a závěry zprávy OLAF na straně druhé. Komise zkoumala, zda přepracováním trubek dovezených z Číny v Indii nedocházelo ke změně obchodních toků a tím k obcházení nařízení o antidumpingovém clu. Zkoumala, zda nerozšíří toto antidumpingové clo na trubky dovážené z Indie bez ohledu na to, jaký bude jejich deklarovaný původ. Vzhledem k tomu, že šetřením zjistila, že zpracováním trubek v Indii k takovému obcházení nedochází, nebylo nutné clo rozšířit na zboží dovážené z Indie. Komise však nezkoumala původ jednotlivých zásilek. Naopak OLAF se zabýval správností deklarovaného původu zboží v případě jednotlivých zásilek. Zkoumal na základě obecně závazných pravidel původu daných celními předpisy, zda vůbec a jakým způsobem byla čínská produkce v Indii zpracovávána, a zda bylo toto zpracování dostatečné pro získání indického původu výsledných produktů. Závěrem jeho vyšetřování byla skutečnost, že se jedná o zboží čínského původu. Vzhledem k tomu, že tyto dva unijní orgány nepostupovaly podle stejné právní úpravy a ani jejich cíl zkoumání nebyl totožný, nemohly se jejich závěry dostat do rozporu. Jejich závěry jsou obsahově i významově zcela nesrovnatelné a dopadají na jiné oblasti činnosti EU.
9. Ohledně nepřesného překladu odkázal žalovaný na vysvětlení uvedené v napadeném rozhodnutí, kdy použitím správné terminologie ze zprávy Komise vyplývá, že dochází k přepracování trub a trubek, nikoliv dutých profilů. K podrobnostem, zda zboží dovezené z Číny do Indie byly trubky nebo duté profily, odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí se závěrem, že se jednalo o dokončené trubky.
10. Žalovaný se pak dále vyjádřil k tvrzenému indickému původu zboží. Ohledně výkladu platné právní úpravy pravidel získávání původu odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Konstatoval, že zboží žalobkyně neprošlo v Indii tak významnou zpracovatelskou změnou, aby získalo indický původ. Zpracovatelská změna, k níž došlo v Indii, byla podstatná z hlediska hospodářského odůvodnění změn obchodních toků (proto nebylo nutné rozšířit clo na dané zboží z tohoto hlediska), ale nikoliv co do změny původu zboží. Původ zboží byl získán v Číně, kde proběhl – pro určení původu zboží – nejdůležitější stupeň výroby. Protože je dovezené zboží žalobkyně čínského původu, podléhá antidumpingovému clu.
11. Žalovaný odmítl tvrzení žalobkyně, že šetřením Komise mohlo dojít k založení dobré víry stran tvrzeného indického původu zboží a legitimního očekávání dovozu zboží bez cla. Takovýto závěr není možné připustit, neboť Komise zjišťovala, zda k obcházení cla nedochází v důsledku změny obchodních toků, neprověřovala však původ zboží, který byl podstatný pro dodatečné doměření cla.

IV. Shrnutí dalších podání účastníků

12. V replice na vyjádření žalovaného (7. 8. 2021) žalobkyně nesouhlasila s vyjádřením žalovaného k žalobě. Znovu konstatovala, že na její straně byl legitimní důvod očekávat, že od Komise prověřeného dodavatele může odebrat zboží nezatížené antidumpingovým clem. Předložila dva rozsudky italských soudů týkající se stejné problematiky, s tím, že v nich závěry zprávy OLAF byly odmítnuty a doměření antidumpingových cel posouzeno jako nezákonné.
13. V duplice (13. 9. 2021) žalovaný uvedl, že italské soudy vycházely z jiných skutkových zjištění než žalovaný, neprovedly dostatečné dokazování a nezjistily dostatečně skutkový stav věci. Pro řešení daného případu jsou jejich rozhodnutí zcela irelevantní. Žalovaný má za to, že v řízení postupoval v souladu s platnými právními předpisy, v souladu se správní praxí v EU a na základě řádně zjištěného stavu věci, když své závěry řádně odůvodnil.
14. V triplice (15. 11. 2021) žalobkyně uvedla, že v souladu se zásadou jednotnosti rozhodování na celním území EU by předmětná zpráva OLAF měla být vykládána orgány všech členských států stejně; je nepřijatelné, aby na základě téže zprávy OLAF byla v České republice dovozcům doměřena cla a např. v Itálii subjekty, které dovážely stejné zboží ve stejné období a od stejných vývozců, antidumpingová cla doplácet nemusely. Žalobkyně byla v legitimním očekávání, že prověřené výrobky od prověřeného dodavatele může dovézt bez celního zatížení.
15. V kvadruplici (22. 12. 2021) žalovaný doplnil, že při svém rozhodování vycházel z podstatně lépe zjištěného skutkového stavu věci než italské soudy; z tohoto důvodu dospěl k odlišným závěrům. Italské soudy neměly podle obsahu obou dotčených rozsudků stejné informace a podklady jako žalovaný. Žalovaný nevycházel *vybradně* z předmětné zprávy OLAF. Žalovaný dále uvedl, že žalobce nemohl být na základě závěru Komise v legitimním očekávání indického původu jím dovezeného zboží, neboť Komise se původem zboží vyváženého z Indie v předmětném aktu vůbec nezabývala. Jestliže nařízení Komise 2093 uložilo celním orgánům zrušit zavedenou celní evidenci dovozu trubek z Indie a Komise v něm vyslovila, že zpracování trubek v Indii je hospodářsky odůvodněné (nedochází k obcházení cla ve smyslu čl. 13 základního nařízení), automaticky to neznamená, že výsledné trubky získaly indický původ. Obsah nařízení Komise 2093 nelze vyložit tak, že by celní orgány měly rezignovat na již zavedená, platná a účinná antidumpingová opatření týkající se bezešvých trubek pocházejících z Číny nebo antidumpingová opatření vydaná později pouze proto, že tyto výrobky byly dovezeny z Indie. Přestože u nich byl deklarován indický původ, zjistil OLAF, že jejich skutečný původ je v Číně.

V. Posouzení věci krajským soudem

16. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích uplatněných žalobních bodů podle § 75 odst. 2 s. ř. s., vycházející ze skutkového a právního stavu ke dni rozhodování žalovaného ve smyslu § 75 odst. 1 s. ř. s. Ve věci rozhodl bez nařízení jednání za splnění podmínek § 51 s. ř. s.
17. Žaloba není důvodná.
18. Krajský soud se po provedeném soudním přezkumu plně ztotožnil s odůvodněním napadeného rozhodnutí žalovaného, na které v podrobnostech odkazuje a níže pak uvádí stěžejní argumentaci, na jejímž základě byla žaloba zamítnuta. Smyslem soudního přezkumu není znovu a podrobně opakovat argumentaci vyjádřenou již v předchozích fázích řízení, proto lze v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí na toto odůvodnění odkazovat; tuto praxi aproboval i Evropský soud pro lidská práva ve věci Helle proti Finsku (rozhodnutí ze dne 19. 12. 1997, č. 20772/92, odst. 59 - 60), jakož i Ústavní soud (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 27. 7. 2011, sp. zn. II. ÚS 752/10, a usnesení téhož soudu ze dne 6. 6. 2013, sp. zn. II. ÚS 2454/12, usnesení ze dne 4. 7. 2012, sp. zn. III. ÚS 1972/12,

usnesení ze dne 14. 10. 2013, sp. zn. IV. ÚS 2266/12, ze dne 15. 10. 2013, sp. zn. IV. ÚS 3391/12). Platí také, že povinnost soudu posoudit všechny žalobní námitky neznamená, že je krajský soud povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit, když jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19; rozsudky správních soudů jsou dostupné na www.nssoud.cz).

19. Z předložených správních spisů zjistil krajský soud ve vztahu k posuzovanému správnímu řízení následující skutečnosti, rozhodné pro posouzení věci.
20. Prováděcím nařízením rady (EU) 1331/2011 (potažmo následně prováděcím nařízením Komise (EU) 2018/330) o antidumpingovém clu bylo uloženo clo ve výši 71,9 % na dovoz některých bezešvých trubek a dutých profilů z nerezavějící oceli pocházejících z Číny (dále jen „**základní nařízení**“). Z důvodu podezření na obcházení tohoto antidumpingového nařízení dovozem zboží přes Indii, zahájila Evropská Komise v této věci šetření, které bylo ukončeno v listopadu 2017 vydaným prováděcím nařízením Komise 2093 se závěrem, že neexistuje důvod pro rozšíření antidumpingového cla na indické společnosti bez ohledu na původ zboží. Ze závěrů komise vyplynulo, že se nejedná o obcházení antidumpingových opatření dovozem zboží přes Indii s nulovou celní sazbou, neboť pro zpracování trubek v Indii existují opodstatnění a hospodářské důvody jiné než vyhýbání se clu.
21. V roce 2019 byla vydána zpráva Evropského úřadu pro boj proti podvodům (OLAF) č. OCM (2019) 14897 ze dne 4. 7. 2019, která prokázala čínský, nikoliv indický původ zboží dováženého z Indie indickými společnostmi, mj. se jednalo také o společnost [REDAKCE], a stanovila zpětné doměření cla dovozcům jednotlivými členskými státy.
22. V roce 2018 odebrala žalobkyně zboží, bezešvé teplosměnné trubky, od indické společnosti [REDAKCE].
23. Na základě celních prohlášení ev. č. [REDAKCE] ze dne 25. 6. 2018 a [REDAKCE] ze dne 28. 6. 2018 bylo do volného oběhu žalobkyni propuštěno zboží, a to bezešvé teplosměnné trubky z nerezavějící oceli, tažené za studena, s kruhovým příčným průřezem, vnější průměr 16 mm, síla (tloušťka) stěny 1 mm, celkem 678 ks, celková čistá hmotnost 2 528 kg a bezešvé teplosměnné trubky z nerezavějící oceli, tažené za studena, s kruhovým příčným průřezem, vnější průměr 25 mm, síla (tloušťka) stěny 2,5 mm, 387 ks s délkou 6 m, 112 ks s délkou 3 m, celková čistá hmotnost 3 546 kg. Dle dokladů předložených žalobkyní se jednalo o zboží s původem v Indii.
24. Dne 24. 9. 2019 zahájil celní úřad u žalobkyně kontrolu po propuštění zboží na ověření správnosti a úplnosti informací uvedených v celních prohlášeních ev. číslo [REDAKCE] ze dne 25. 6. 2018 a [REDAKCE] ze dne 28. 6. 2018, a to v rozsahu ověření správnosti údajů deklarovaných v odstavci odesílatel zboží (2 JSD), kód země původu (34a JSD) a sazba cla, částka vyměřených poplatků (47 JSD) a s nimi souvisejících tarifních opatření.
25. Celní úřad kontrolou zjistil, že celní prohlášení žalobkyně obsahovala v kolonkách 34a chybně deklarovaný původ zboží (Indie) a podle provedené kontroly má dovezené zboží skutečný původ v Čínské lidové republice. V kolonkách 33 celních prohlášení měl být deklarován mimo zde uvedeného sazebního zařazení také doplňkový kód TARIC B999, jemuž odpovídá sazba konečného antidumpingového cla ve výši 71,9 % dle základního antidumpingového nařízení, dopadající na dovezené zboží. Jako důkazní prostředky celní úřad použil zejména závěrečnou zprávu Evropského úřadu pro boj proti podvodům (OLAF) č. OCM (2019) 14897 ze dne 4. 7. 2019, který se v ní zabýval vyšetřováním podezření z obcházení antidumpingových cel uložených na dovoz určitých bezešvých trub a trubek z nerezavějící oceli pocházejících z Čínské lidové republiky.

26. O průběhu a výsledcích kontroly po propuštění zboží byla sepsána Zpráva o kontrole po propuštění zboží č. j. [REDAKCE] ze dne 27. 1. 2020. Na základě provedeného šetření vydal Celní úřad pro [REDAKCE] kraj mimo jiné rozhodnutí – dodatečný platební výměr č. [REDAKCE] ze dne 30. 1. 2020 – kterým žalobkyni dodatečně vyměřil celní dluh.

K námitce rozhodné právní úpravy ke dni vzniku povinnosti platit clo

27. Krajský soud se nejprve zabýval otázkou právní úpravy dopadající na předmětnou věc. Nejdříve si zodpověděl otázku vzniku celního dluhu. Podle čl. 77 odst. 2 celního kodexu platí, že „*celní dluh vzniká okamžikem přijetím celního prohlášení*“. Ze správního spisu bylo zjištěno, že příslušná celní prohlášení byla předložena celnímu úřadu dne 28. 6. 2018. Dále se krajský soud zabýval důvodem dodatečného vyměření antidumpingového cla. Ze zprávy o kontrole po propuštění zboží ze dne 27. 1. 2020 provedenou celním úřadem vyplývá, že v celních prohlášeních byl nesprávně uveden kód země původu v Indii, když bylo prokázáno, že jde o zboží s původem v Čínské lidové republice. Toto nesprávné uvedení země původu pak mělo za následek dodatečné doměření antidumpingového cla.

28. Clo lze vyměřit pouze na základně platného právního předpisu. Nařízení Komise 2093 však takovým právním předpisem, který by závazným způsobem upravoval ukládání či neukládání cla, nebylo. Nařízení pouze shrnulo výsledky vyšetřování Komise a ve své normativní části, která je jako jediná z celého nařízení pro celní orgány závazná, uložilo toliko povinnost ukončení příslušných celních evidencí. Žádné jiné další povinnosti nebyly tímto nařízením celním orgánům uloženy. V případě, že by na základě tohoto nařízení nemělo být clo na příslušné zboží doměřeno, jak tvrdí žalobkyně, pak by takováto skutečnost musela být v předmětném nařízení jasně a hlavně závazně stanovena. Tak tomu v daném případě však nebylo.

29. Vzhledem ke skutečnosti, že důvodem dodatečného vyměření antidumpingového cla žalobkyni bylo prokázání skutečného původu dovezeného zboží v Čínské lidové republice, pak právním předpisem, na základě něhož mohlo být uloženo clo na předmětné zboží, bylo prováděcí nařízení Komise (EU) 2018/330, kterým se ukládá konečné antidumpingové clo na dovoz některých bezešvých trubek a dutých profilů z nerezavějící oceli pocházejících z Čínské lidové republiky na základě přezkumu před pozbytím platnosti podle čl. 11 odst. 2 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/1036 (dále jen „**základní nařízení**“), které bylo platné a účinné v době vzniku celního dluhu, tj. v okamžiku přijetí celního prohlášení žalobkyně dne 28. 6. 2018. Nelze tedy přisvědčit námitce žalobkyně, že za rozhodnou právní úpravu vztahující se k povinnosti hradit antidumpingové clo by mělo být prováděcí Nařízení Komise 2093. Za rozhodnou právní úpravu dopadající na doměření antidumpingového cla musí být jednoznačně považováno základní nařízení ve spojení s příslušnými ustanoveními celního kodexu.

K námitce rozporu mezi závěry prováděcího nařízení Komise 2019/2093 a závěrečné zprávy OLAF č. [REDAKCE] ze dne 4. 7. 2019

30. Na tomto místě je vhodné nejprve připomenout, jaké jsou pravomoci OLAF a jaký je význam jím vydávaných zpráv. Úkolem Evropského úřadu pro boj proti podvodům (OLAF), zřízeného rozhodnutím Komise 1999/352/ES, ESUO, Euratom ze dne 28. dubna 1999 (Úř. věst. L 136, s. 20; Zvl. vyd. 01/03, s. 110) je podle čl. 2 odst. 2 tohoto rozhodnutí vykonávat „*pravomoci Komise, pokud jde o provádění vnějších správních vyšetřování za účelem posílení boje proti podvodům, korupci a veškeré jiné protiprávní činnosti poškozující finanční zájmy Společenství, jakož i proti jakýmkoli jiným činům nebo jednání hospodářských subjektů porušujícím předpisy Společenství*“. Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1073/1999, ze dne 25. května 1999, o vyšetřování prováděném OLAF (Úř. věst. L 136, s. 1; Zvl. vyd. 01/03, s. 91) v čl. 3 - Vnější vyšetřování - stanoví, že OLAF „*vykonává pravomoc svěřenou Komisi nařízením (Euratom, ES) č. 2185/96 provádět kontroly a inspekce na místě v členských státech a v souladu s platnými dohodami o spolupráci ve třetích zemích*“ a dále podle čl. 9 odst. 1 a 2 „*po skončení*

vyšetřování vypracuje úřad pod vedením ředitele zprávu, která obsahuje především zjištěné skutečnosti, popřípadě finanční škody a závěry vyšetřování včetně doporučení ředitele úřadu k přijetí dalších opatření. Tyto zprávy jsou vypracovány s ohledem na procesní požadavky stanovené právními předpisy dotyčného členského státu. Takto vypracované zprávy představují stejným způsobem a za stejných podmínek jako úřední zprávy vypracované vnitrostátními správními kontrolory důkazy přípustné ve správním nebo soudním řízení členského státu, pokud je jejich použití nezbytné. Vztahují se na ně stejná pravidla hodnocení, jako tomu je u úředních zpráv vypracovaných vnitrostátními správními kontrolory, a mají stejnou hodnotu jako tyto zprávy.“ Na základě čl. 9 odst. 2 citovaného nařízení byla Zpráva OLAF důkazem přípustným v řízení o vyměření cla (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 8. 2011, č. j. 1 Afs 44/2011-85).

31. Krajský soud ve věci neshledává žalobcem tvrzený rozpor mezi závěry Komise a OLAF. Lze se v této otázce plně ztotožnit se závěry žalovaného, který poukazoval na rozdílnost šetření těchto unijních orgánů. Pokud jde o předmět šetření, prováděného Komisí, pak ze samotného textu nařízení Komise 2093 vyplývá rozsah zaměření šetření „o ukončení šetření možného obcházení antidumpingových opatření uložených prováděcím nařízením Rady (EU) č. 1331/2011 na dovoz některých bezesých trubek a dutých profilů z nerezavějící oceli pocházejících z Čínské lidové republiky dovozem zasílaným z Indie **bez ohledu na to, zda je u něj deklarován původ z Indie**, a o ukončení celní evidence tohoto dovozu uložené prováděcím nařízením Komise (EU) 2017/272. Komise tak zjišťovala, zda dovozem zboží přes Indii nedochází k obcházení antidumpingových opatření uložených základním nařízením, a to změnou obchodních toků mezi třetími stranami (Indií a ČLR) a Evropskou unií, když tato změna byla způsobena praktikami, zpracovatelskými procesy nebo pracemi, pro něž neexistuje žádné dostatečné opodstatnění ani hospodářský důvod kromě uložení cla (podle odstavce 2.1 příslušného nařízení). Komise tak nezkoumala, zda je základní nařízeno obcházeno z pohledu celního kodexu o původu zboží. Jakékoli výsledky šetření prováděného komisí tak nebyly způsobilé založit dobrou víru na straně žalobkyně stran toho, že zboží odebrané od dodavatele [REDAKCE] nebude zatíženo antidumpingovým clem. Úvahy v tomto směru by bylo možné rozvíjet pouze v případě, že by se jednalo o zboží s indickým původem; ovšem důvodem vyměření cla v posuzované věci byl zjištěný původ zboží v Čínské lidové republice, což je rozhodující okolnost, na kterou šetření prováděné Komisí nemělo jakýkoli vliv. Původ zboží v souladu s ustanovením o původu zboží dle celního kodexu pak zkoumal až OLAF v rámci svého vyšetřování; v jeho průběhu zjišťoval, zda nedochází k obcházení základního nařízení z pohledu původu zboží. Z jakýchkoli závěrů šetření Komise mohla žalobkyně jen stěží usuzovat na indický původ konkrétního, jí odebraného zboží, neboť otázka původu jakýchkoli individuálně určených výrobků nebyla předmětem šetření komise; tvrzení žalobkyně, že učinila předmětný obchod „v době, kdy druh jí dovezeného zboží, jakož i osoba jeho dodavatele byla prověřena Komisí se závěrem, že na toto zboží antidumpingové clo rozšířeno není“, není pravdivé, neboť je založeno na nesprávném předpokladu o tom, že Komise se při svém šetření zabývala původem konkrétního zboží dodaného žalobkyni; tak tomu však není. Původ zboží, a to čínský, byl jednoznačně zjištěn až zprávou OLAF. Je tedy tak zřejmé, že závěry unijních orgánů nejsou v rozporu, neboť se týkaly zjišťování zcela jiných skutečností.

32. Zároveň krajský soud považuje za nutné podotknout, že pro doměření antidumpingového cla je stěžejní základní nařízení ve spojitosti se zprávou OLAF prokazující původ zboží.

K námitce nesprávného technického posouzení

33. K námitce žalobkyně ohledně nesprávného posouzení technické stránky případu, kdy žalovaný vycházel ze závěrů znaleckých posudků, převzatých zprávou OLAF, krajský soud odkazuje na rekapitulaci pravomocí OLAF a významu jím vydávaných zpráv, jak ji učinil Nejvyšší správní soud ve výše citovaném rozsudku ve věci sp. zn. 1 Afs 44/2011. Platí, že zprávy OLAF v daňovém řízení lze použít jako důkaz, obsahují-li jasné, určité a konkrétní informace popírající dovozcem deklarovaný původ konkrétního dováženého zboží; tyto podmínky byly v posuzované

věci splněny. Žalovaný tak správně vycházel ze závěrečné zprávy OLAF jako důkazu pro doměření antidumpingového cla, neboť z ní vyplývaly jednoznačné a konkrétní poznatky svědčící tomu, že předmětné zboží bylo čínského, nikoli deklarovaného indického původu. Ze zprávy tak jasně vyplývá, že deklarovaný původ předmětného zboží žalobkyní je nesprávný.

34. Závěrečná zpráva OLAF je založena mimo jiné také na odborném posudku, který se zabýval právě technickou stránkou věci. Ze zprávy tak plyne, že bylo znalecky stanoveno, že indické společnosti, vč. dodavatele zboží pro žalobkyni, dovážely z Čínské lidové republiky trubky, nikoliv duté profily, jejichž následné zpracování v Indii nebylo dostatečné z hlediska celních předpisů pro získání indického původu zboží. Důvody tohoto závěru, převzaté ze závěrů odborného posudku, vč. podrobných technikálií, jsou podrobně popsány na str. 17 až 20 a 25 až 35 odůvodnění napadeného rozhodnutí. Opačný závěr – tedy dostatečnost zpracovatelských změn prováděných indickým zpracovatelem, k získání indického původu zboží – nevyplýval z žádného žalobkyní předloženého důkazu v řízení před správcem cla nebo v odvolacím řízení a závěr odborných posudků, vypracovaných v rámci šetření OLAF, se tak žalobkyni nepodařilo zpochybnit. Přitom platí, že podle čl. 15 odst. 2 celního kodexu se podáním celního prohlášení stává dotyčná osoba odpovědnou za správnost a úplnost informací uvedených v celním prohlášení. Je tedy pak na této osobě, aby prokázala správnost tvrzených skutečností. Byla-li tedy žalobkyně přesvědčena o indickém původu zboží, tak jak to uvedla v celním prohlášení, pak bylo na ní, aby tuto skutečnost prokázala, resp. aby vyvrátila pochybnosti o původu zboží založené skutečnostmi plynoucími ze zprávy OLAF. Žalobkyně však závěry o původu zboží nikterak nevyvrátila. Celní orgány tak při dodatečném doměření cla postupovaly v souladu s platnou právní úpravou a krajský soud považuje závěry ohledně původu zboží za dostatečně odůvodněné; ani závěry, uvedené v předloženém rozsudku Italské republiky, Krajské soudní komise oblasti La Spezia, evidentně závěry žalovaného nevyvracejí.

VI. Závěr a náklady řízení

35. Lze tedy uzavřít, že základní žalobní námitky nebyly důvodné, a proto soud žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl (výrok I). Rozhodl přitom bez nařízení jednání, když zákonem stanovené podmínky pro takový postup byly splněny (srov. § 51 s. ř. s.).
36. Žalobce nebyl v řízení úspěšný, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s. a contrario). Žalovanému, kterému by jinak právo na náhradu nákladů řízení o žalobě příslušelo, žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, a proto soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo (výrok II).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: <http://www.nssoud.cz>.

Pardubice 17. ledna 2022

JUDr. Jan Dvořák v. r.
předseda senátu